

Χριστίνη Δέση Λουκά, Σπύρος Ρούμπας *

Η ακύρωση της απεργίας στις 3 του Ιούνη για να μην κατατεθεί το νομοσχέδιο Χατζηδάκη, αποτελεί σοβαρό πισωγύρισμα για το εργατικό κίνημα, και ειδικότερα για την μεγάλη προσπάθεια να οικοδομηθεί μια τάση ικανή **να ξεπερνάει τα όρια της ξεπουλημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και να παλεύει για τα εργατικά συμφέροντα**. Η προσπάθεια αυτή έχει αποδείξει ότι μπορεί να δημιουργεί σοβαρά γεγονότα, να υψώνει αντιστάσεις, να διασπά τμήματα του κυρίαρχου συνδικαλισμού (πχ σε ΑΔΕΔΥ και ΕΚΑ) και να απειλεί την «μονοκρατορία» του πιο υποταγμένου συνδικαλισμού στην ιστορία του κινήματος, της ΓΣΕΕ.

Οι δυνάμεις του ΝΑΡ και της νΚΑ παλεύουν -με τις ανεπάρκειες τους- στην κατεύθυνση αυτή, σε αντίθεση με άλλες δυνάμεις που στο όνομα της «ενότητας των συνδικάτων», παρά την κριτική, ανέχονται και κινούνται στα όρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Το ΠΑΜΕ δηλώνει διακηρυκτικά ότι παλεύει για ένα, ανεξάρτητο απ' τις κυβερνήσεις και τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, πόλο στο εργατικό κίνημα. Παλεύει στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε κρίσιμους χώρους όπου σε δύσκολες στιγμές οι μάχες έχουν δοθεί από κοινού (πχ στην υγεία). **Όμως η στάση του στην συγκεκριμένη στιγμή είναι βαθιά λαθεμένη και επιζήμια, ενώ τα επιχειρήματα που την στηρίζουν έωλα!**

Η απεργία στις 03.06 δεν ήταν μια οποιαδήποτε απεργία για το αντεργατικό τερατούργημα. Προκηρύχθηκε με την λογική ενός **κλιμακούμενου αγώνα** που περιελάμβανε κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, απεργίες πριν μπει στην Βουλή με στόχο «να μην κατατεθεί» και φυσικά κλιμάκωση ανάλογα με την κυβερνητική επίθεση. Εντασσόταν λοιπόν σε μια πολιτική λογική που διεκδικούσε να ξεφύγει από την «πεπατημένη» των «απεργιών-κηδεία» την ημέρα της ψήφισης.

Ο Ριζοσπάστης την Κυριακή 30.05 στηρίζοντας την απεργία έγραφε:

“Στην κατεύθυνση αυτή (σημ. τα ταξικά συνδικάτα) εντείνουν την προσπάθεια να

διαμορφωθεί απεργιακό μέτωπο που θα κλείσει τον δρόμο στην κυβέρνηση που ετοιμάζεται να καταθέσει το τερατούργημά της στη Βουλή, θα στείλει το μήνυμα πως το νομοσχέδιο «επιστρέφεται ως απαράδεκτο», θα θέσει στο προσκήνιο την ανάγκη να καταργηθεί το ήδη διαμορφωμένο αντεργατικό οπλοστάσιο. Στον αντίποδα αυτής της προσπάθειας στέκεται η **ηγετική ομάδα της ΓΣΕΕ**, που για λογαριασμό κυβέρνησης και εργοδοσίας επιχειρεί να υπονομεύσει την αγωνιστική πανεργατική απάντηση καταδίκης του αντεργατικού οδοστρωτήρα. Με στόχο τον συντονισμό του αγωνιστικού βηματισμού και την οργάνωση απεργιακής απάντησης σε όλους τους κλάδους και τις περιοχές, έχουν ήδη ληφθεί αποφάσεις για 24ωρη απεργία την Πέμπτη 3 Ιούνη, **μέρα που υπηρετεί την κλιμάκωση, ώστε να μη φτάσει στη Βουλή το κατάπτυστο νομοσχέδιο.**”

Άρα μέχρι την Κυριακή το ΚΚΕ, πάλευε και προπαγάνδιζε την απεργία στις 3 Ιούνη σαν «**μέρα που υπηρετεί την κλιμάκωση**». Και ξαφνικά η επιχειρηματολογία άλλαξε, μετά ακριβώς από την αναμενόμενη απόφαση της απεργίας της ΓΣΕΕ για τις 10 Ιούνη. Το επιχείρημα ότι ο συσχετισμός δυνάμεων «είναι αρνητικός» έχει φυσικά βάση, αλλά δεν άλλαξε από την...Κυριακή! Σταθερή επιδίωξη των ταξικών δυνάμεων μετά την πετυχημένη απεργία στις 6 Μάη, ήταν η απεργιακή κλιμάκωση, ο κοινός αγώνας με στόχο την ακύρωση του νομοσχεδίου. Η πρωτοβουλία των κινήσεων δεν έπρεπε να αφεθεί στην ΓΣΕΕ που διαβουλεύεται με την κυβέρνηση εδώ και έναν χρόνο και διαμαρτύρεται απλώς για κάποιες «επίμαχες διατάξεις». Γιατί έτσι δεν γίνεται συνολικός αγώνας αποτροπής, αλλά απεργίες για την “τιμή των όπλων!”

Το ΚΚΕ (δια του ΠΑΜΕ) επέλεξε τελικά μια **τακτική «χαμηλών πτήσεων»** στα όρια, που σε τελική ανάλυση, θέτει ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός χωρίς να τον ξεπερνά και χωρίς απόφαση να οικοδομήσει έναν συσχετισμό που τελικά θα τον υπερβαίνει. **Η μετατροπή των αποφάσεων** εκατοντάδων συνδικάτων για την απεργία στις 3 Ιούνη σε κουρελόχαρτο, η υποτίμηση όλου του κόσμου που έδινε ως χθες την απεργιακή μάχη με ψηλά το κεφάλι, είναι μια κίνηση που υποτιμά τις υπαρκτές διαθέσεις και την ανάγκη για μια άλλη πορεία στο εργατικό κίνημα. Η λογική της «συντήρησης δυνάμεων» με την αυταπάτη ότι έτσι θα «έρθουν καλύτερες ημέρες», δεν οδηγεί σε καλύτερες αλλά σε χειρότερες ημέρες για το εργατικό κίνημα και κυρίως για εκείνες τις τάξεις του που επιδιώκουν την **ανάπτυξη ενός ρεύματος ταξικού συνδικαλισμού..**

Η ακύρωση της απεργίας στις 03.06 δίνει το μήνυμα ότι πανεργατική απεργία γίνεται μόνο με την ΓΣΕΕ. Απογοητεύει και αποσυντονίζει εκείνο το κομμάτι του κινήματος που θέλει να παλέψει πραγματικά. Ενισχύει τον πολιτικό ρόλο του υποταγμένου συνδικαλισμού και των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν υπάρχει άλλη λύση πέρα απ την συσπείρωση και την δέσμευση δυνάμεων στο δρόμο ενός ανεξάρτητου, ταξικού πόλου μέσα στο εργατικό κίνημα. Με μέτωπο απέναντι στο ταξικό αντίπαλο και σαφή οριοθέτηση από τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για αυτό απαιτούνται σκληροί αγώνες, συστηματική δουλειά μέσα στην εργατική τάξη, ιδιαίτερα στην νέα βάρδια της, οικοδόμηση δυνάμεων. Η εμπιστοσύνη των εργαζόμενων δεν χαρίζεται, κατακτιέται. Οι πρωτοπορίες δεν αυτοανακηρύσσονται, οικοδομούνται μέσα στους αγώνες.

Η Χριστίνη Δέση Λουκά και ο Σπύρος Ρούμπας είναι μέλη του Κεντρικού Συμβουλίου της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση / νΚΑ

ΥΓ. Τέλος, απαιτείται ξεκάθαρη συζήτηση των ζητημάτων αυτών και στην “εκτός των τειχών Αριστερά”! Τι έχουν άραγε τώρα να πουν δυνάμεις που ορκίζονται στην «ενότητα των συνδικάτων» και τρέχουν πίσω από τις συγκεντρώσεις του υποταγμένου συνδικαλισμού τώρα που για μια ακόμα φορά τα «συνδικάτα», μέσα από την «ανώτερη έκφρασή τους» την ΓΣΕΕ παίζουν τον ρόλο του απεργοσπάστη;

Τι έχουν άραγε να πουν οι οργανώσεις εκείνες που επιμένουν στην θλιβερή πολιτική ουράς στο ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ; Που σε κάθε συγκέντρωση (πρωτομαγιά πέρσι και φέτος, άλλες «ενδιάμεσες» πορείες και απεργίες) καλεί στις συγκεντρώσεις του ΠΑΜΕ;